

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Номер 243
Апелативен съд – Варна

13.08.2020 г.

Град Варна
I състав

На 13.08.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател:	Янко Д. Янков
Членове:	Светослава Н. Колева Светла В. Даскалова

като разгледа докладваното от Светослава Н. Колева Въззивно частно наказателно дело № 20203000600257 по описа за 2020 година

Съдебното производство е по реда на чл.270 ал.4 НПК и е образувано по частен протест на прокурор при Варненска окръжна прокуратура срещу протоколно определение от 31.07.2020г. по НОХД № 1042/2018г. на Варненския окръжен съд, с което мярката за неотклонение „домашен арест“, взета по отношение на подсъдимия К.Т.Т. е изменена в „гаранция“ в размер на 10 000 лева. В протеста се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебния акт, иска се неговата отмяна и потвърждаване на мярката за неотклонение „домашен арест“.

Срещу така подадения протест е постъпило възражение от адв.К.Д. – майка и защитник на подс.К.Т.. В него се твърди процесуална недопустимост поради просрочие/ на процесуалния документ, сезиращ въззивната инстанция.. На следващо място се развиват аргументи и за неоснователност на оплакванията на прокуратурата, тъй като според защитата не е налице обосновано предположение за авторството на подс.К.Т. на инкриминираното престъпление по чл.116, ал.1, т.11, пр.1 вр. чл.115 НК вр. чл.18 НК вр. чл.20 ал.2 във вр. чл.63, ал.2, т.1 от НК. Настоява се протестът да бъде оставен без разглеждане или в условията на евентуалност да бъде оставен без уважение, а определението на ВОС да бъде потвърдено като правилно, за да бъде предоставена възможност на подс.К.Т. да продължи образованието си.

На първо място въззивната инстанция намира протеста за допустим - подаден е в предвидения от закона срок и от процесуално легитимирана страна в процеса. Атакуваното съдебно определение е било произнесено по реда на чл.270 ал.2 от НПК в открито съдебно заседание с участието на

страните на 31 юли 2020 г. Съобразно разпоредбата на ал.4 от същия текст по подлежи на обжалване в 7 дневен срок по реда на гл. XXII от НПК. Съобразно правилото на чл.183, ал.2 от НПК срокът, който се изчислява в дни, започва да тече на следващия ден и изтича в края на последния ден. В конкретния случай срокът е започнал да тече на 01.08.2020 г. и е изтекъл в края на 07.08.2020 г., т.е. в 24 часа на 07.08.2020 г. Затова подаденият в рамките на 07.08.2020 г. протест попада в законово установения срок и се явява годен да предизвика настоящото произнасяне на въззивната инстанция. Разгледан по същество се преценява и като основателен.

Наказателното производство по НОХД № 1042/2018 г. по описа на ВОС се води срещу две лица, сред които и непълнолетния подс.К.Т., по обвинение за осъществено деяние, наказуемо чл.116, ал.1, т.11, пр.1, вр. чл.115 НК, вр. чл.18 НК, вр. чл.20 ал.2, вр. чл.63, ал.2, т.1 от НК. Актуалната изпълнявана мярка за неотклонение по отношение на подс.Т. е „Домашен арест“, считано от 08.10.2019 г., когато състав на ВАпС /ВЧНД № 349/2019/ е потвърдил постановеното от ВОС изменение на мярката „задържане под стража“, взета на 01.02.2018 г. От този момент мярката за неотклонение, постановена по отношение на подс.К.Т. е била предмет на многобройни въззивни проверки. Последното произнасяне на ВАпС по този въпрос датира от 01.07.2020 г. /ЧНД № 189/20/.

За да измени мярката за неотклонение на подсъдимия, съдът е приел, че ефективността на мярката „Домашен арест“ била обезмислена, поради факта на дадени от съда двуцифрен брой разрешения за напускане на дома на подсъдимия Т.. Съдът се бил превърнал в регистратор на излизанията на подсъдимия, вместо да осъществява контрол над мярката, свързани с посещения на медицински и образователни заведения. На подсъдимия му предстояло да реализира желанието си да се образова, мече като студент редовна форма на обучение.

Въззивната инстанция не може да сподели становището на окръжния съд и аргументацията за отпаднала необходимост от процесуалната мярка „Домашен арест“.

На първо място въззивната инстанция счита, че следва да посочи, че в настоящото производство не дължи коментар относно доказаността на обвинението, възведено срещу подс.К.Т.. Достатъчно е наличието на

обосновано предположение за съпричастност на дееца към инкриминираната дейтелност, което и към настоящия момент не е отпаднало.

На следващо място. Обстоятелството, че нуждите на подсъдимия да напуска дома си са многобройни и това налага съда да упражни правомощието си чл.62, ал.1 от НК само по себе си не може да обоснове изменение на мярката „Домашен арест“ в по-лека. Дали съда ще бъде регистратор на излизанията на подс.Т. от дома му или ще осъществява реална преценка на необходимостта за напускане на дома, е суверенно решение на органа. Безспорно желанието на подсъдимия да започне висше образование подлежи на морално насърчаване, но неговата реализация следва да бъде съобразена с ограниченията, наложени от процесуалното му качество на подсъдимо лице по настоящото дело и изпълняваната спрямо него мярка за неотклонение. Това произтича от обществения интерес подс.Т. да бъде лишен от възможността да извърши престъпление, която следва да надделее над личното му желание за повишаване на образоваността му. Този извод не е просто шаблонно говорене, а се извлича от обстоятелството, че към момента на настоящото произнасяне К.Т. е осъждан трикратно за извършени от него умишлени престъпления от общ характер, две от които тежки. Освен това Т. е подсъдим и по друго висящо наказателно производство по обвинение за извършено общоопасно престъпление.

Продължителността на ограничаване правото на свободно придвижване на подс.Т. не надхвърля разумния срок, нито пък надскача процесуалната необходимост за това. Касае се за съдебен процес по обвинение срещу две лица за опит за убийство по хулигански подбуди, които се отличава с фактическа сложност и произтичащата от това необходимост от доказателствена активност на страните.

Всички тези обстоятелства не са новонастъпили по смисъла на чл.270, ал.1 от НПК и са били предмет на обсъждане и при предходни произнасяния на ВАпС.

В заключение, изпълнението на мярка за неотклонение „Домашен арест“ по отношение на подсъдимия Т. продължава да е съответно на целите по чл.57 от НПК и на критериите по чл.56, ал.3 от НПК.

По изложените съображения Варненският апелативен съд на основание

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение, постановено на 31.07.2020г. от състав на ВОС по НОХД № 1042/2018г. по описа на Варненския окръжен съд, с което мярката за неотклонение „Домашен арест“, взета по отношение на подсъдимия К.Т.Т., е изменена в „гаранция“ в размер на 10 000 лева.

ПОТВЪРЖДАВА мярката за неотклонение „домашен арест“, взета по отношение на подсъдимия К.Т.Т., която да се изпълнява на адрес-град Варна, местност „Малко Ю“, №528.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____